

Životopis

Trisha Brown (umělecká šéfka a choreografka) se narodila a vyrostla v Aberdeenu ve státě Washington. Roku 1958 promovala na kalifornské Mills College a roku 1961 se přestěhovala do New Yorku. Ihned se plně zapojila do tvorby Judson Dance Theatre, které se později stalo fenoménem postmoderny. Vybrousila tu své zkoumání pohybu s cílem najít neobvyčejné ve všednodenním. Tím, že zpochybňovala zažitě vnímání představení, posunula Brownová, společně s podobně smýšlejícími umělci, hranice choreografie a navždy změnila moderní tanec.

Roku 1970 založila Trisha Brown svou vlastní společnost a začala vytvářet díla inspirovaná okolím, jako byly *Walking Down the Side of a Building* (1970) a *Roof Piece* (1971). V téže době začala také spolupracovat s Robertem Rauschenbergem. V osmdesátých letech vytvořila řadu inovativních inscenací, jako dnes už ikonické *Set and Reset* (1983) s původní hudbou od Laurie Anderson a scénografií Roberta Rauschenberga. Tím se završil její první plně vyvinutý cyklus, *Unstable Molecular Structures*.

Tento cyklus představoval ladný, leč nepředvídatelný geometrický styl, který je pro její práci charakteristický. Následně začala Brownová se svou neúnavně atletickou *Valiant Series*, v níž tanečníky vedla na hranu fyzických možností a zkoumala pohyb spojený s určitým pohlavím. Následně přišel elegantní, tajemný *Back to Zero Cycle*, v němž Brownová ustoupila od vnější virtuozity a zkoumala nevědomý pohyb. S Rauschenbergem naposledy spolupracovala na *If you couldn't see me* (1994), kde tančila celou dobu zády k publiku.

Vždy se snažila překvapovat, přicházet s něčím novým a experimentovat, a tak se následně zaměřila na klasickou hudbu a operní inscenace, což dalo vzniknout takzvanému *Music Cycle*. Anna Kisselgoff z New York Times označila její choreografii na Bachovu monumentální *Hudební obětinu* (*Musical Offering, M.O.*; 1995) za „mistrovské dílo“. Proto se Trisha Brown ještě více ponořila do opery, tvořila choreografie a režírovala nespočetně vynikajících oper.

V pokračujícím objevování nových území se Brownová vrhla na zkoumání relevantních témat, jako jsou nové technologie, a spolu s japonským umělcem a designérem robotů Kenjiem Okazakim stvořila duchaplné, sofistikované *I love my robots* (2007). Její poslední dílo, *I'm going to toss my arms - if you catch them they're yours* (2011), vzniklo ve spolupráci s výtvarníkem Burtem Barrem, jehož výrazné scéně dominují průmyslové ventilátory.

Krom toho, že byla plodnou choreografkou, byla Brownová zároveň vynikající výtvarnicí, jak je vidět na příkladu výtvarné performance *It's a Draw* (2002). Její kresby byly k vidění na výstavách, v galeriích a muzeích po celém světě.

Od roku 1961 vytvořila Trisha Brown přes stovku tanečních děl a stala se první choreografkou, která získala stipendium Genius Award od MacArthurovy nadace. Mimoto se jí dostalo řady dalších poct, mimo jiné pět stipendií od National Endowment for the Arts. Roku 1988 ji francouzská vláda jmenovala rytířkou Řádu umění a literatury, později byla povýšena na stupeň „Commandeur“. Na pozvání prezidenta Billa Clintona byla mezi lety 1994 a 1997 členkou National Council of the Arts. Roku 2003 získala Národní medaili umění. Byla nositelkou mnoha čestných doktorátů, byla čestnou členkou Americké akademie umění a literatury a roku 2011 získala prestižní Cenu Dorothy a Lillian Gishových za „mimořádný přínos kráse světa a tomu, jak si lidstvo užívá a chápe život“.

